

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

5 февруари 1981 година

„ДДС - Предоставяне на услуги”

По дело 154/80

с предмет преюдициално запитване до Съда, отправено съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Hoge Raad der Nederlanden, (Нидерландия) по производството, висящо пред този съд между

Staatssecretaris van Financien (Държавен секретар по финансите) и

Coöperatieve Aardappelenbe waarplaats Ga, кооперативна асоциация,
Heinkenszand

относно тълкуването на член 8 от Втора директива на Съвета от 11 април 1967 г. за хармонизиране на законодателството на държавите-членки относно данъците върху оборота - Структура и процедури за прилагането на общата система на данък добавена стойност (ОВ, специално издание на английски език 1967, стр. 16),

СЪДЪТ (втори състав),

в състав от: г-н P. Pescatore, председател на състав, г-н A. Touffait и г-н O. Due, съдии,

генерален адвокат: г-н J.P. Warner,

секретар; г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 25 юни 1980 г., което бе получено в Съда на 2 юли 1980 г., Hoge Raad der Nederlanden (Върховният съд на Нидерландия) е отправил до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, преюдициален въпрос относно тълкуването на член 8 от Втора директива на Съвета от 11 април 1967 г. за хармонизиране на законодателството на държавите-членки относно данъците върху оборота - Структура и процедури за прилагането на общата система на данък добавена стойност (ОВ, специално издание на английски език 1967, стр. 16).

2. Този въпрос е повдигнат в рамките на спора между Staatssecretaris van Financien (Държавния секретар по финансите) и Земеделско кооперативно сдружение, което ръководи склад за картофи, във връзка с обстоятелството, че след като са решили да не събират никаква такса за складиране за 1975 г. и 1976

г. от своите членове за складирането на картофи, асоциацията е преценила, че тъй като тези услуги са предоставени безплатно, те не би трябвало да са предмет на облагане с данък върху оборота.

3. Данъчните органи, обаче заеха позицията, че независимо от това кооперацията е обложила своите членове, в резултат от намаляването на стойността на техните дялове, дължащо се на не събирането на таксите за складиране за двете въпросни години, и след като бе преценено какво е било получено в отговор на обичайно налаганата такса за складиране, те издадоха констативен протокол за допълнително облагане.

4. Кооперацията е отнесла този констативен протокол до *Gerechtshof*, Хага, като твърди, че тъй като понятието възнаграждение (*vergoeding*), както е определено в член 8 от *Wet Op De Omzetbelasting* (Закона за данъците върху оборота) има субективен характер, кооперацията е предоставила услугите си, без да получи възнаграждение за това, защото не е поискала нищо в замяна.

5. *Gerechtshof* поддържа иска и *Staatssecretaris van Financien* обжалва това решение.

6. За да реши спора *Hoge Raad* постави следния въпрос:

„Дадено кооперативно сдружение, регистрирано съгласно нидерландското законодателство, ръководи в съответствие със своите регистрирани цели склад за съхранение на картофи. Членовете на сдружението имат правото срещу нея и задължението срещу нея да складираат ежегодно 1 000 килограма картофи за всеки сертификат за дялове, издаден от сдружението, което е притежават, срещу такса за складиране, която се определя ежегодно от сдружението, дължима в края на сезона. Съобразно решение на сдружението, за дадена година може да не се наложи никаква такса за складиране.

В такъв случай налице ли е възнаграждение по смисъла на уводните думи и буква а) от член 8 от Втора директива?”

7. С този въпрос *Hoge Raad* пита по същество какво е правилното тълкуване на понятието ”възнаграждение”, което се съдържа в член 8, буква а) от втора директива.

8. Така повдигнатият въпрос трябва да бъде решен в контекста на всички разпоредби на Втората директива.

9. На първо място трябва да се отбележи, че разглежданият термин е част от разпоредба на правото на Общността, която не се позовава на правото на държавите-членки, за определянето на нейното значение и нейния обхват; следователно тълкуването на термина, като цяло, не може да бъде оставено на преценката на всяка държава-членка.

10. Освен това законодателният орган на Общността е имал грижата да изясни термина „възнаграждение” в приложение А – което по силата на член 20 от Втора директива е неразделна част от нея - съгласно точка 13 във връзка с член

8, буква а) доколкото понятието трябва да се разбира като означаващо ”всичко, получено срещу... предоставянето на услуги, включително допълнителни разходи (опаковане, превоз, застраховка и др.) т.е, не само събраните парични суми в брой, но също така, например, получената в замяна стойност на стоките или, в случай на стоки или услуги, предоставени по искане на публичен орган, както и сумата на получената компенсация”.

11. След това следва да се подчертае, че член 8, буква а), който определя базата за оценка на данък добавена стойност и уточнява, че той ще се формира в случай на предоставяне на услуги ”от всичко, което влиза в състава на възнаграждение за предоставянето на услуги”, и изяснява, както бе изложено по-горе, че трябва да бъде съпоставен с член 2, който предвижда като единствено подлежащо на данък добавена стойност „предоставянето на услуги на територията на страната от данъчно задължено лице срещу заплащане”.

12. Така предоставянето на услуги се облага, по смисъла на втората директива, когато услугата е предоставена срещу заплащане и базата за оценка за такава услуга е всичко, което съставлява възнаграждение за услугата; следователно, трябва да е налице пряка връзка между предоставената услуга и полученото възнаграждение, която не е налице в случай, когато възнаграждението се състои от неопределено намаление на стойността на притежаваните от членовете на кооперацията дялове и подобна загуба на стойност не може да се приема за плащане, получено от предоставящата услугите кооперация.

13. Нещо повече –от употребата на израза „срещу заплащане” и „всичко, получено в замяна” следва първо, че възнаграждението за предоставянето на услуга трябва да може да бъде изразено в пари, което също така се потвърждава от член 9 от втората директива, който предвижда, че „стандартната ставка на данък добавена стойност се определя... като процент от базата за оценка”, т.е – като определена пропорция от това, което съставлява възнаграждението за предоставянето на услуги, което предполага, че подобно възнаграждение може да бъде изразено в сума, оценена в пари; второ, че такова възнаграждение е предметна стойност, тъй като базата за оценка за предоставянето на услуги е реално полученото възнаграждение, а не стойността, оценена в съответствие с обективни критерии.

14. Следователно, предоставянето на услуги, за което не е получено никакво крайно предметно възнаграждение, не съставлява предоставяне на услуги „срещу заплащане” и следователно не е облагаемо по смисъла на втората директива.

15. От това следва, че не може да става въпрос за никакво възнаграждение по смисъла на уводните думи и член 8, буква а) от Втора директива 67/228 на Съвета от 11 април 1967 г., в случая на кооперативно сдружение, което ръководи склад за стоки, и което не налага никаква такса за складиране на своите членове за предоставената услуга.

По съдебните разноси

16. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която представи становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред преращата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски..

По изложените съображения,

Съдът, (втори състав),

като се произнася по въпросите, отправени от на Hoge Raad der Nederlanden с решение от 25 юни 1980 г., реши:

не може да става въпрос за никакво възнаграждение по смисъла на уводните думи на член 8, буква а) от Втора директива 67/228 на Съвета от 11 април 1967 г., за хармонизиране на законодателството на държавите-членки относно данъците върху оборота - Структура и процедури за прилагането на общата система на данък добавена стойност, (ОВ, специално издание на английски език 1967, стр. 16) в случая на кооперативно сдружение, което ръководи склад за стоки, която не налага никаква такса за складиране на своите членове за предоставената услуга.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 февруари 1981 година.

Подписи